గురుదక్షిణ

నాన్నా! నాన్నా! ఏడుస్తూ వచ్చాడు రవి, జుట్టు చెరిగిపోయింది. కళ్ళంటి నీళ్లు కారిపోతున్నాయి. వెక్కి వెక్కి పడసాగాడు,

ఏం బాబూ! అడిగాడు తండ్రి రామారావు.

మేష్టారు నన్ను బాగా కొట్టారు నాన్నా!

ఆఁ! మేష్టారు కొట్టారా? ఈ కౌన్సిలర్ కొడుకుని కొట్టడానికి ఎన్ని పేలగుండెలుండాలి? ఏం ధైర్యం చూసుకుని కొట్టాడు? ఎర్రగా చూస్తే వీడూ, వీడి వుద్యోగం కూడా వూడిపోతుంది. ఏమిటనుకున్నాడో! నా గారాబు బాబుని కొట్టడానికి చేతులెలా వచ్చాయి. పద నాయనా! అడుగుతాను. అహంకారంతో లేచాడు కౌన్సిలర్ రామారావు.

ఏం మోహన్! అబ్బాయిని ఎందుకు కొట్టావ్?

కొట్టినందుకు సంజాయిషీ కావాలా?

అ బాధ్యత నీ మీదుంది!

ఆల్ రైట్! మీ అబ్బాయి నడిగారా? ఎందుకు కొట్టానో!

లేదు! ఏం రవీ! యిలా రా! ఎందుకు కొట్టాడు?

వూరికే నే! భయపడుతూ జవాబిచ్చాడు రవి.

మోహన్! ఏమంటావ్?

హుఁ! ఏమంటాను? మీ అబ్బాయి ముందు ముందుకి యింకా ఎలా తయారవుతాడో ఆలోచిస్తూ బాధపడుతున్నాను. యింత చిన్నవయసులో పెంకితనం, అబద్ధమాడటం నేర్చుకున్న ఈ బాలుడు ముందుకి ఏమవుతాడు?

ఆఁ! అల్లరి చేస్తున్నాడా? వాడు బుద్ధిమంతుడే!

అది యింటివద్ద, కుర్రాడు బయలుదేరి బడికివస్తున్నాడు. అంతే మీకు తెల్సింది కానీ త్రోవలో, బడిలో ఎన్నెన్నో చేస్తున్నాడో మీ కెలా తెలుస్తుంది? రామూ! అ పుస్తకం యిలా తీసుకురా! ఎవర్నో పిలిచాడు మోహన్.

ఒక చిరిగిపోయిన పుస్తకాన్ని తెచ్చి ఉపాధ్యాయుడికి అందించాడా విద్యార్థి.

చూడండి రామారావుగారూ! మీ అబ్బాయి ప్రతాపం, అనవసరంగా ప్రక్కవాడితో తగువు తెచ్చుకుని, దానికి ఫలితంగా అ విద్యార్థి పుస్తకాన్ని చించేసాడు. చెప్పినమాటలు వినడు, అల్లరి. తా చెడ్డకోతి వనమంతా చెరిచిందట. అలా, మీ అబ్బాయి అందర్నీ పాడుచేస్తున్నాడు. అందుకే కొట్టవలసి వచ్చింది.

నోటితో చెప్పవచ్చుగా!

ఈ విద్యార్థులు మా సహరాన్ని పరిశీలిస్తారు. అది కోల్పోయేకే, యిలా దెబ్బలు తింటారు.

యిలా కొట్టకూడదు బెదిరించాలి!

ఆలా లొంగే ఘటాలు కాదు. ఎంత చెప్పినా బెదిరిం

సురేష్ మూవీస్ వారి 'సిపాయి చిన్నయ్య' చిత్రంలో ఎల్. విజయలక్ష్మి

రచన :
జి. యస్. కె. సాయిబాబా.

చినా భయపడరు. అల్లరి విద్యార్థిని ఎప్పుడైతే శిక్షిస్తామో, వారికి భయమనేది కలిగి పద్ధతి ప్రకారం నడుచుకుంటారు. అప్పుడు కళ్ళతో చూస్తే చాలు చెదురుతారు. పిల్లలు మీకెంతో మాకూ అంతే. తండ్రి తరువాత గురువు వాళ్ళను తీర్చి దిద్దవలసిన బాధ్యులమే కదా. మేం ఎక్కడ తప్పడుగు వేసినా పాడయ్యేది మా పిల్లలే. మొక్కయి వంగనది మానయి వంగుతుందా. మంచి నేర్చినా, చెడు నేర్చినా ఈ వయసులోనే, మేం నెలసరి జీతాలు తీసుకుంటున్నాం, చదువు చెప్పకపోయినా అదేమని అడిగేవారుండరు. మీ కంటే పిల్లల్ని యింకా గారాబం చెయ్యగలం, కానీ మేము వాళ్ళని ఒక స్థితికి తెస్తే, పేరుప్రతిష్ఠ మాకు కావల్సింది అంతే, మా విద్యార్థులు బాగుపడ్డారంటే ముందు సంతోషించవలసింది మేమే.

నిజమే! చచ్చేట్లు బాదుతారా? ఎవరిచ్చారీ హక్కు, నేనెవరో తెల్సాకి......

తెల్సు! మీ అబ్బాయిని అలా బాదపడటంవల్ల నాకేం కల్సివచ్చేది ఏమీ లేదు. మీ అబ్బాయికి అంత గారాబం పనికిరాదు: మీ అతిప్రేమే వాడ్ని పాడు చేస్తుంది. మీరు తల్చుకుంటే వుద్యోగం పోతుంది. అంతేగా, పోనీయండి కానీ, నామనస్సుకి ద్రోహం చేసుకోలేను.

నా విద్యార్థుల్ని పాడుచెయ్యలేను. వీళ్ళకి భయం లేదు. మొన్న ఒక విద్యార్థి యిలాగే పాడయ్యాడు. చదవలేదు. పరీక్ష పేపర్లు పాడు చేశాడు. పరీక్ష పోతుందని తెల్సు. ఏం ఏడ్డో తెల్సా? పరీక్ష ప్యాసు చెయ్యమని లంచం తెచ్చాడు, చూశారా ఈ కాలం కుర్రాళ్ళు, మేస్టారిని చూసి భయపడేది? చదువు మీద భక్తి వుంటే యిలా చేస్తారా? యిలా తయారవుతారా? మిమ్మల్ని యిలా, నాకు భయం చెప్పడానికి తీసుకుని వస్తారా? చెప్పండి. మాడ్లాడరేం? అనేసరికి నిశ్చేష్టుడయ్యాడు కౌన్సిలర్ రామారావు.

క్షమించండి! గారాబంతో అలా అన్నాను మీరన్నవన్నీ నగ్నసత్యాలు, మీ యిష్టం ఏమన్నా, ఏంచేసినా, నే నడగను. బాధపడను. వస్తాను అంటూ వెళ్ళిపోయాడు రామారావు.

♦ ♦ ♦ ♦

నమస్కారం మాస్టారూ! చేతులు జోడిస్తూ ప్రవేశించాడు యినస్పెక్టరు.

ఎవరూ? ఈజీఛైర్లో పడుకుని పేపరు చదువుతున్న మోహన్ చూసాడు.

మీ విద్యార్థిని!

హుఁ! నావద్ద చిన్న, పెద్ద విద్యార్థులున్నారు. వారిలో ఎవరో?......

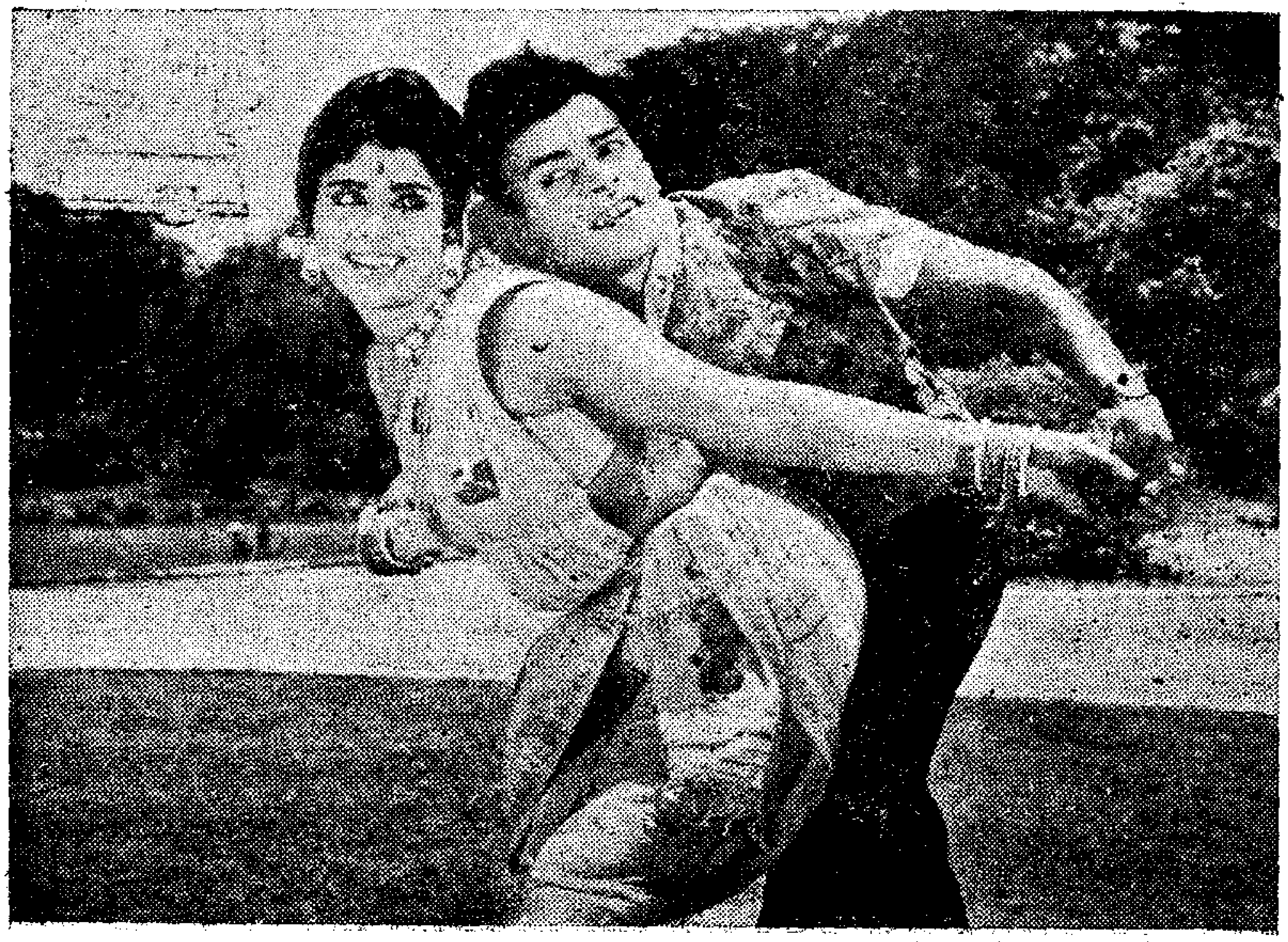

శ్రీ రాధాకృష్ణ ప్రొడక్షన్స్‌వారి 'ప్రతీకారం'లో రాజబాబు, విజయభాను.

ఎంత పెద్ద అయినా మీ వద్ద విద్యార్థులమే నేను రవిని, నన్ను కొట్టారని మా నాన్నని తీసుకొచ్చానే, పుస్తకాన్ని చింపిన రవి.

ఓ! నువ్వా! గుర్తొచ్చింది. ఎంత వాడవయావ్. యిన స్పెక్టరు వయావన్నమాట.

అవును మాస్టారూ. యిది మీ చలవే. ఆనాడు జ్ఞానోదయం చెప్పి నన్నొకమార్గాన త్రిప్పకపోతే ఏమయ్యేవాడినో? ఆశీర్వదించండి! అంటూ కాళ్ళకి నమస్కరించాడు రవి.

దీర్ఘాయుష్మాన్ భవ! నాదేముంది నాయనా, అది నా విద్యుక్త ధర్మం. నేను నెరవేర్చాను. శ్రద్ధగా నువ్వు చదివావ్ యింతవాడయి శభాష్ అనిపించుకున్నావ్.

యిది వుంచండి! అంటూ కొన్ని రూపాయినోట్లు యిచ్చాడు.

ఏమిటి నాయనా! దేనికివి?

నా గురుదక్షిణ! స్వీకరించండి. అది నా నెల జీతం.

బాబూ! ఆనందబాష్పాలు రాలగా రవిని ఆప్యాయంగా కౌగలించుకున్నారు. గురువుకంటే భగవంతుడికంటె గొప్పవారు తల్లిదండ్రులు, వారికంటే నాకు ప్రథమస్థానం యిచ్చావ్. నా హృదయం, నాపై నీకున్న పూజ్యభావానికి పరవశించిపోతుంది. సంతోషం నాయనా, మీ వల్ల నాకు పేరు, ప్రతిష వస్తుంటే అంతకన్నా గురుదక్షిణ ఏం కావాలి? వద్దు బాబూ అది మీ నాన్నగారికియ్యి.

లేదు మాస్టారు! యివి తీసుకోకపోతే బాధపడతాను అన్నాడు రవి.

అయితే సరే! నా గురుదక్షిణగా ఒక్క రూపాయి చాలు, యిందు! యివి మీ నాన్నగారికిచ్చి ఆశీర్వాదం పొందు.

వస్తాను మాస్టారూ! అంటూ వెళ్ళిపోతున్న రవిని చూస్తూ హృదయం గర్వంతో పొంగిపోగా నిలుచున్నారు మోహన్ మాస్టారు.

మా హృదయపూర్వకమైన దీపావళి అభినందనలు.

పంపులు - మోటారులు.

R I P

*

* శ్రేష్ఠమైన లోహం
* ఖర్చులో తక్కువ
* ఎక్కువకాల మన్నిక
* నిశ్శబ్దంగా పరుగు
* స్వల్ప విద్యుచ్ఛక్తితో అధికమైన మంచినీళ్ళు.

*

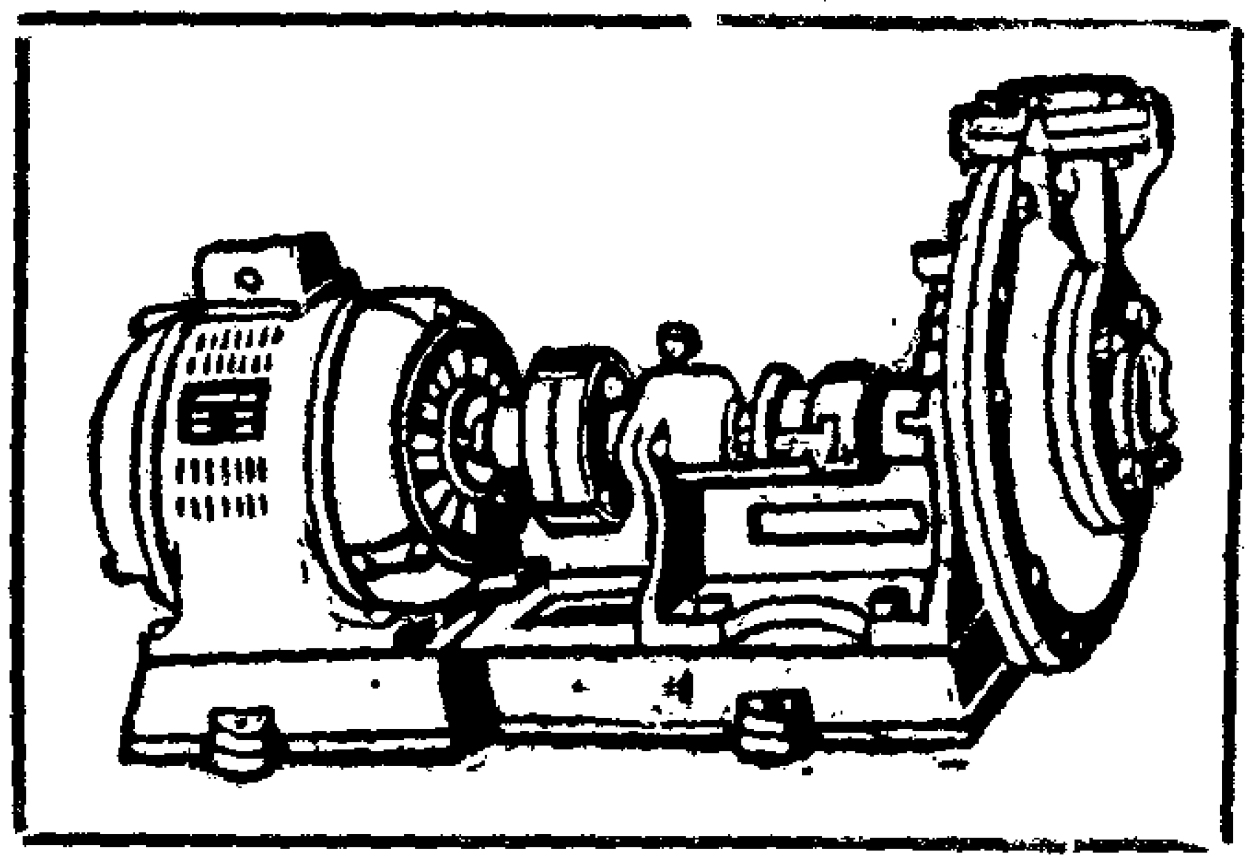

వ్యవసాయదారులకు మా పంపులు - మోటారులు కామధేనువంటిది.

తయారించువారు

Phone : 31123 & 31284

SRI RENUKA INDUSTRIES

(Ammankulam Road : : Bharathipuram)

PAPANAIKANPALEM, COIMBATORE-18.

(62వ పేజీ తరువాయి)

'అత్తా! మాకేం తెచ్చావ్?'

'ఇస్తానుగాని, అన్నయ్యా! ఇల్లు చాలా బాగుంది. సుమీ! ఎంత అద్దె? చిన్న బంగళాలా ఉంది!'

'రాత్రవనీ అత్తయ్యా! బంగళా మజా తెలుస్తుంది. మేం రేపో మాపో ఇల్లుమారి పోతున్నాం' పిల్లలు అందుకున్నారు.

'ఏం? రాత్రి ఏమవుతుంది బావా? నువ్వు సరిగా చెప్పూ!' రామంని ప్రశ్నించాడు సుధాకర్.

రామం కూచ తప్పకుండా జరిగిన సంగతులన్నీ వివరించేడు.

'ఛ. ఛ! నాన్సెన్స్ దెయ్యాలేంటి? ఇందులో ఏదో కిటుకుంది. నేను కనుక్కుంటాను ఉండండి' ప్రతిజ్ఞ చేసాడు సుధాకర్.

'సరే లెండి! రైలు దిగారో లేదో ఆ బోగట్టాలెందుకు స్నానం చేసి భోజనాలకి లేవండి.' అన్న పార్వతమ్మ మందలింపుతో అందరూ అక్కడనించి లేచారు.

భోజనాలు అవీ అయి స్థిమితంగా కూర్చున్న తరువాత!

'నిజంగా నిన్న నువ్వు అంత భయపడ్డావా? కమలా!' ఆప్యాయంగా ప్రశ్నించాడు కమలని సుధాకర్' అయినా చదువుకుంటున్న దానివి నీకు దెయ్యాల భయమేమిటి?'

'లేదు, బావా! నువ్వు అలా అనకు, అది నిజంగా దెయ్యాలపనే! లేకపోతే గాలిలేకుండా తలుపులు ఎవరో తీసినట్టు మూసుకు పోవడమేమిటి? పోని నాకేదో భ్రమ అంటే అన్నయ్యకి జరిగిన అనుభవం, కిందపడ్డ రాళ్ళు యివన్నీ చూస్తుంటే ఇది దెయ్యాలపనే అనిపించడం లేదూ!'

'లేదు కమలా! దయ్యాలున్నాయంటే నేను నమ్మను. ఆమె దుయ్యాలే నేను చూస్తాను. ఎలాగైనా ఈ దెయ్యాలపని పడ్తాను.'

'అమ్మ బావో! నువ్వు దెయ్యాల ఊసు పెట్టకు నాకు భయం, మెల్లిగా ఈ రెండురోజులు జాగ్రత్తగా గడిపిస్తే నాన్నగారు ఇంకో ఇల్లు చూస్తున్నారు వెళిపోవచ్చు!'

'ఛా అంత భయం దేనికి? కమలా? నాకేం జరగదులే చూస్తూ ఉండు ఆ దెయ్యాని తెచ్చి నీ ముందు పెడ్తాను,' నవ్వుతూ అన్నాడు సుధాకర్.

యింక భావతో చెప్పి లాభంలేదని, పడుకో బావా రాత్రంతా ప్రయాణం, తరువాత దెయ్యాల సంగతి ఆలోచిద్దువు గాని,' అని అక్కడినుంచి లేచింది కమల.

సాయంత్రం పిల్లలందరూ, కమలా, విమల, రామం సుధాకర్ అందరూ తోటలో తిరగడానికి బయలుదేరేరు. పిల్లలు తోటలో ఆడుకోటం మొదలు పెట్టేరు. కొంచెం చీకటి పడుతుండగా 'కమల, మీరు కూడ పదండి, లేదా ఇంట్లోకి వెళ్ళి పొండి మేమలా తోట కొనవి తిరిగివస్తాం!' అని చెప్పి సుధాకర్ రామంతో బయలుదేరేడు.

మా ఖాతాదారులకు-శ్రేయోభిలాషులకు
దీపావళి అభినందనలు!!!
దీపావళి పండుగకు
ప్రభాత్ బనీయన్లు
కొని ధరించి ఆనందించండి.

తయారించువారు
PRABHAT HOSIERY
3/27. Kangeyam Road : : TIRUPUR-4.

ప్రతీ చెట్టునీ పుట్టనీ పరిశీలనా దృష్టితో చూస్తూ తోటకొసవరకు వెళ్ళి ఇంటికి బయలు దేరేరు సుధాకర్ రామం.

హాస్య పరాచికాలతో భోజనాలు ముగిసేయి. అందరూ ఎంత ఉత్సాహంగా ఉన్నా దయ్యాల భయం అందరిని పీడిస్తున్నాది. మనస్సులో ఎవరికే అపాయం వాటిల్లుతుందో అని అందరూ గడగడలాడుతూనే ఉన్నారు.

సుధాకర్ మేడమీద గదిలో పడుకుంటానన్నాడు కమలా, తల్లీ మిగతా అందరూ ఎంత బ్రతిమాలినా వినక మేడమీదికి వెళ్ళిపోయేడు.

అక్కడ ఉన్న రెండు గదులను, వరండాను చుట్టుపట్ల ప్రదేశాలను జాగ్రత్తగా పరిశీలించి తనగదిలోకి వెళ్ళిపడుకున్నాడు సుధాకర్.

రాత్రి జరుగుతున్నది. చుట్టూకటిక చీకటి, అమావాశ్యరాత్రి, తోటలో గుడ్లగూబలు అరుస్తున్నాయి. ఇంట్లో అంతా నిశ్శబ్దంగా ఉంది. యింతలో దభేలామని పెద్దవస్తువు అందరిమధ్యా పడింది.

దానితో అందరూ లేచి భయంతో కేకలు వేయడం మొదలుపెట్టేరు. 'ధన్'మని కిందపడ్డ శబ్దానికి కిందనుంచి లీలగా విన్పిస్తున్న కేకలకి ఉలిక్కిపడి లేచిన సుధాకర్ 'కింద' యింతలో ఏదో తెల్లటి ఆకారం అతనిని రాసుకుంటూ దూసుకుపోయింది,

అది ఏదో తెలుసుకుందామని కళ్లు నులుపుకొని చూసిన సుధాకర్‌కి ఏ ఆకారం కన్పించలేదు.

చుట్టూ ఒకసారి చూచి కిందకి దిగివచ్చాడు.

కిందికి వచ్చేసరికి అందరూ భయంతో కేకలు వేస్తున్నారు. అంతా చీకటిగా ఉంది లైటులేదు. వేస్తే ఎవరిని దెయ్యం ఏంచేస్తుందో అన్న భయంతో 'స్విచ్', దగ్గరకు ఎవరూ వెళ్ళలేదు. కిందకు దిగిన సుధాకర్ లైటు స్విచ్చి వేసేడు.

అంత చీకటిని మటుమాయం చేస్తు ఎలక్ట్రిక్ లైటు ప్రకాశవంతంగా వెలిగింది ఆ వెలుగులో కనబడిన దృశ్యాన్ని చూసి అందరూ ఆశ్చర్య పోయేరు.

ఒక నల్లటిపెట్టె అందరి మధ్యా పడుంది!!!

ఎవరికి ఆ పెట్టెదగ్గిరకి వెళ్లడానికి కూడా ధైర్యం చాలడం లేదు. ఎక్కడి వాళ్ళక్కడే ఆ పెట్టెను చూస్తూ కూర్చుండి పోయారు. అదెక్కడి నుంచి పడుందో ఎవరికి అంతు చిక్కడం లేదు.

సుధాకర్ ధైర్యంగా పెట్టెదగ్గరికి వెళ్లి మూత తెరిచాడు.

అందులో కనబడిన వస్తువును చూచి మొదట ఆశ్చర్య పోయాడు తరువాత బిగ్గరగా నవ్వుతూ, కమలా! దెయ్యానికి నీమీద చాలా జాలి! నీ పోయిన చీరని మళ్ళా జాగ్రత్తగా ఈ పెట్టెలోపెట్టి పంపింది!' అని పెట్టెలోంచి చీరను బయటకు తీసాడు.

''ఆ' అన్నారు అందరూ ఒక్కసారి!!!

'ఇది నిజంగా దయ్యాలకొంపే!' అందరూ నిర్ణయించారు.

తరువాత మరి ఎవరికి నిద్రపట్టలేదు.

తెల్లవారింది.

కానీ ఎవరికి బయటికి వెళ్లడానికి కూడా ధైర్యం చాలడంలేదు. ఎక్కడనుంచి దయ్యం వచ్చి మీదపడుతుందని భయపడసాగేరు.

సుధాకర్ యింటియొక్క ప్రతిభాగాన్ని క్షుణ్ణంగా పరిశీలించసాగాడు. తరువాత మెల్లిగా వెంకటలక్ష్మమ్మ దగ్గరికి వెళ్లి వెంకమ్మగారూ! నిజంగా ఈ యింట్లో దయ్యాలున్నాయంటారా? ముందర ఈ యింట్లో ఉన్నవారికి అవి కనిపించేయా''

'అవును, నాయనా! ఇది దయ్యాలకొంపే'

మీరు గనుక ధైర్యంచేసి ఇన్నిరోజులున్నారు గాని ఈ యింట్లో దిగిన వారందరూ వచ్చిన మర్నాడే ప్రయాణం కట్టేవారు.

'వెంకాయమ్మగారు మీకు దెయ్యాల భయంలేదా!'

'నాకు భయమేమిటి, నాయనా? నాకు దెయ్యాలేమిటి చేస్తాయి?'

'ఆహా' సరే! అక్కడనుంచి నిష్క్రమించాడు సుధాకర్.

♦ ♦ ♦ ♦

అప్పుడే విమల జడవేసుకుని తన గదినుంచి బయటకు వచ్చింది. ఎవరో జడపట్టుకొని గుంజారు. 'చాలురా! వెదవ అల్లరీ నీవునూ' అని వెనక్కి తిరిగింది విమల తమ్ముడే జడ లాగేడనుకుని. అక్కడ తమ్ముడులేడు. ఎవరూ లేరు. తనభ్రమకు తనే నవ్వుకునిది. మరో రెండడుగులు వేశింది. యింతలో మళ్ళా ఎవరో జడపట్టుకొని గుంచినట్టయింది. భీతరపోయిన విమల తిరిగి చూచింది ఎవరూ కనిపించలేదు 'అమ్మబాబోయ్!' గావుకేకపెట్టింది విమల కాళ్ళూ, చేతులు నిలవకుండా వణకడం మొదలు పెట్టేయి.

'ఏమయిందమ్మాయి?' ప్రశ్నించింది వెంకాయమ్మ.

'ఏమయిందంటా రేమిటండీ? దెయ్యం నా జడ పట్టి గుంజింది.

యింతలో ఆ కేకలకి అందరూ అక్కడికి చేరుకుని జరిగిన సంగతంతా విన్నారు.

'అయ్యో! పళ్ళలాంటి నాపిల్లలిని దెయ్యాలు పట్టుకు పీడిస్తున్నాయండీ 'ఈ యిల్లు వేగిరం మార్చండి బాబూ అంటే మీరు వినరు. యిప్పుడే వెళ్ళి యింక యిల్లు చూడండి. సాయంత్రానికి మారిపోదాం!' భయంతో గడ్డ కట్టుకుపోతూ భద్రాచలం గారిని బ్రతిమాలింది పార్వతమ్మ!

'ఉండు అత్తయ్యా! అంత భయమేమిటి? ఉన్న పళంగా మనకి యిల్లెక్కడ దొరుకుతాయి? ధైర్యంగా ఉంటే ఏదెయ్యాలు మనకేమి చెయ్యలేవు' ధైర్యం చెప్పేడు సుధాకర్.

అందరూ ఆ విషయమే చెప్పుకుంటూ భోజనాలు ముగించేరు. క్రమంగా రోజంతానడిచి సాయంత్రమయింది. సుధాకర్ యింటినుంచి బయటకువచ్చి బయట ప్రదేశమంతటిని పరిశీలించ సాగేడు.

దూరంగా ఉన్న ఒక చిన్న ఇల్లు తప్ప ఆ చుట్టుపట్ల మరేమి యిల్లులేవు అదేవంట లక్క వెంకటలక్ష్మి యిల్లు కాబోలునని ఆ యింటివరకు వెళ్ళి ఆ ప్రదేశాన్నంతటినీ పరిశీలించి తిరిగి యింటికివచ్చాడు.

అతను వచ్చేసరికి అందరూ హాలులోనే కూర్చున్నారు.

భావా! 'ఈరాత్రి ఎలాగడుస్తుందో నాకు భయంగా ఉంది. మెల్లిగా ఈ యింటినుంచి ప్రాణంతో బయట పడితే చాలు ఈ రాత్రి పడుకునే టప్పుడు దీపాలు వెలిగించుకుని అందరం యిక్కడే పడుకుందాం' అంది కమల.

'అది కాదు కమలా దీపాలు ఉంటేమటుకు వచ్చే దయ్యం రావడం మానేస్తుందంటావా? అయినా దీపాలు ఆర్పేసే ఉంచుదాం' అయితే ఆ దెయ్యం ఎలాంటిదో పసికట్టటానికి వీలుంటుంది.

త్వరత్వరగా అందరూ భోజనాలు ముగించి హాలులోకి చేరేరు. కబుర్లాడుతు 11, 12 గం॥ల వరకు గడిపేరు కాని తరువాత నిద్రదేవత ఒడిలో చేరిపోయేరు.

మెల్లిగా చిన్నముల్లు ఒంటిగంట దగ్గరకు చేరింది.

'దభేలు'మని శబ్దంచేస్తూ ఏదో అందరిమధ్యా పడింది. గుండె లదిరించే శబ్దం అందరూ పెద్ద పెట్టున కేకలు వేస్తూ లేచిపోయేరు.

ఆ శబ్దానికి ఉలిక్కిపడి లేచిన సుధాకర్ తన నిద్రకు తనే తిట్టుకుంటూ చుట్టూ పరిశీలించాడు. ఏవో తెల్లటి ఆకారం కనిపించినట్టుయి మాయమయింది.

గబుక్కున లైటు వెలిగించేడు. లైటువెలుగులో అందరూ మరి ఒకసారి ఆశ్చర్యపోయేరు.

ఎదురుగుండా ఒక పెద్ద నల్లనిపెట్టె అందరిమధ్యా పడుంది.

ఈమారు కూడా సుధాకరే పెట్టె తెరిచాడు.

దాని నిండా చిన్నపోయిన జాకట్లను బనీనులను పరికిణీలను తీసి కుప్పవేసేడు. చటుక్కున ఏదో తోచి ఒక్కొక్కబట్టను వాసన చూడసాగేడు.

అంత భయంలోనూ సుధాకర్ వింత ప్రవర్తనకు విస్తుపోయారు అందరూ.

'ఏమిటి అలా వాసన చూస్తున్నావు?' ప్రశ్నించాడు రామం.

'లేదు భావా! దెయ్యం గురించి యిప్పుడే మెల్లి మెల్లినా తెలుస్తున్నది. రేపు సాయంత్రానికి మీ అందరికీ దెయ్యంగురించి వివరిస్తాను. మీ ఎవరికీ భయంలేదు అందరూ నిశ్చింతగా పడుకోండి'

అందరూ పడుకున్నారు. సుధాకర్ మటుకు తీవ్రంగా ఆలోచిస్తూ చాలాసేపటిదాకా మేల్కొని ఉండిపోయాడు.

మర్నాడు తెల్లవారింది. కాఫీ, టిఫిన్లు ముగిసేయి.

సుధాకర్ యింటనుంచి బయలుదేరాడు. యింతలో రామం, భావా! నేనుకూడా వస్తున్నా ఉండు. ఎక్కడికి వెళ్తున్నావు? అన్నాడు.

'ఏదో ఉత్తినే అలా బయలుదేరేను పద'

ఇద్దరూ ఊర్లో ప్రవేశించి బజారు చేరుకున్నారు. సుదాకర్ తిన్నగా వెళ్ళి ఒకతాళం కొట్టుచేరేడు. ఒక తాళం చెవి బేరం ఆడి తీసుకున్నాడు.

'యిదెందుకు భావా?' 'పనుందిలే'

తిరిగి యింటికి చేరుకున్నారు. అందరూ బోజనాలకు కూర్చున్నారు.

'బావా! దెయ్యాన్ని తెలుసుకుంటానని చీరలు పులి కేవు, తెలిసిందా?' వేళాకోళమాడింది విమల.

'ఉండు మరదలా! అంత తొందరయితే ఎలాగ సాయంత్ర అంద ఇంట్లోనే ఉండండి చెప్తాను.

బోజనాలయాక అందరూ నిద్ర కుపక్రమించారు. సుధాకర్ ఎక్కడికో ప్రయాణమయ్యాడు. అందరూ నిద్రలేచి కాఫీటిఫిన్లు ముగించారు. ఇంకా సుధాకర్ ఇల్లు చేరలేదు. మెల్లగా సాయంత్రం అయిదుగంట లయింది.

సుధాకర్ ఇల్లు చేరుకున్నాడు. స్నానంచేసి కాఫీ

టిన్‌లు ముగించాడు. అందరూ కుతూహలంతో 'సుధా కర్ ఏమిటి చెప్తాడో?'నని ఎదురు చూస్తున్నారు.

సుధాకర్ వంటలక్కతో సహా అందరిని హాలులో చేరుకోమన్నాడు అందరూ ఒక్కొక్కరుగా హాలులో చేరేరు. వంట లక్క కూడా వచ్చి కూర్చుంది.

సుధాకర్ గొంతు సవరించుకొని చెప్పడం మొదలు పెట్టేడు.

'ఇది దెయ్యాల పనికాదని నాకు మొదటే అనుమానం తట్టింది. అందుకే పరిశీలించడానికి పూనుకున్నాను. ఇది మనుషులు చేసేపనే! ఎవరు ఈపనిని ప్రత్యేకంగా చేస్తారు? మనకెవరికి ఆ అవసరంలేదు.'

'ఎవరైంది అవసరం? ఎవరా దెయ్యం?'

'ఎవరు దెయ్యం?' అందరూ ఆత్రుతతో ప్రశ్నించారు.

'వంటలక్క వెంకటలక్ష్మమ్మ' తాపీగా సమాధాన మిచ్చాడు సుధాకర్.

'ఆ' నిర్ఘాంత పోయారు అందరూ, వంటలక్క వెంటనే లేచి 'ఏదో కొడుకులేదని నామీద అభాండాలు వేస్తారా? ఇదేమైనా బావుందా? ఇపుడే నేను వెళిపో తున్నాను'

సుధాకర్ ఆవిడని ఆపి 'ఇదిగో వెంకట లక్ష్మమ్మ గారూ ఈ ఉత్తరం చూడండి ఇది మీదేనా? దీనివల్లనే తెలుస్తున్నది మీరే దెయ్యమని చేసేదిలేక కింద కూల బడింది వెంకటమ్మ.

'బాబూ! నీకెలా తెలిసింది వెంకాయమ్మే ఈ పనులు చేస్తున్నాదని?'

ముందురోజు మీ అనుభవాలను విన్నాను. ఆవేమిటో దెయ్యం పనులలాగ తోచలేదు. అయినా ఏమో చూద్దాం అనుకున్నాను. మీ అందరిమధ్య రాళ్లు పడ్డాయిగాని వంటలక్క దగ్గరపడలేదు. అది నాలోకొంచం అను మానంలేపింది

'రెండోరోజు పెట్టెపడ్డప్పుడు, నేను కిందికివస్తుంటే ఏదో ఆకారం నన్ను రాసుకుంటూ వెళ్ళింది, అది స్త్రీ ఆకారం లాగే ఉంది. కిందపెట్టెలో చీర చూసేకా నేను కూడా దెయ్యాలున్నాయా?' అని భయపడ్డాను.

'నిన్న పెట్టె పడ్డప్పుడు అందులో బట్టలను వాసన చూసేను. వాటిలో కొన్ని సాంబారు వాసన కొన్ని కూరవాసన వేయడం మొదలు పెట్టేయి. దానితో నా అనుమానం వెంకాయమ్మమీద ప్రసరించి దృఢపడింది.

'అయినా తొందరపడక ఆమె ఇంటి తాళం చెవి లాటిదే ఒకటి కొని, ఆమె మన యింట్లో ఉన్నప్పుడు ఆ యింట్లో ప్రవేశించేను. మన యింట్లో పడ్డలాటి నల్ల పెట్టెలు ఒకటిరెండు జాకెట్లు, బనీనులు ఆ యింట్లో కనపించేయి.

అన్నీ వెతకగా ఈ ఉత్తరం లభ్యమయింది అందులో యింటిని స్వాధీనం చేసుకోడానికి ఆవిడ దెయ్యంలా నటి స్తున్నట్టు మద్రాసులో ఉన్న తనకొడుకుకి ఉత్తరం రాసింది! అది ఆవిడపోస్టు చేయటం మరిచిపోవడంవల్ల నాకు లభ్యమయింది.

'అయితే ఆవిడ ఈ యింటిని ఎందుకు స్వాధీనం చేసు కోడానికి ప్రయత్నించింది' ప్రశ్నించారు భద్రాచలం గారు.

'అది మనం ఆవిడ ద్వారానే వినాలి!' అన్నాడు సుధాకర్.

వెంకాయమ్మగారు! చెప్పండి! ఎందుకు మీరీ ప్రయ త్నాలుచేసి ఎవరూ యింటిలో ఉండకుండా చేస్తున్నారు.

'నాయనా! ఈ యిల్లు మాపూర్వీకులది. న్యాయంగా మాకు రావలసింది. కాని ఈ యింటాయన తాత అన్యా యంగా తన స్వాదీనం చేసుకున్నాడు. అతని కాలంలో నేను చిన్నపిల్లని, మావాళ్ళేమి ప్రయత్నాలు చేయలేక పోయేరు. నాది చాలా ఉద్రిక్త స్వభావం, మాకు న్యాయంగా రావలసిన యిల్లు అన్యాయంగా వాళ్ళు అను భవించడం చూడలేక పోయేను.

'అందుకనే అ చిన్న యింట్లో ఉంటూ ఈ యింట్లో చేరిన వారందరిదగ్గర చనువు సంపాయించుకుని రాత్రి పూట వీలయితే, పగటిపూట దెయ్యం చేష్టలు చేస్తూండే దానిని. అందరూ భయంతో పారిపోయేరుగాని వివే కంలో ఆలోచింపలేక పోయేరు. నీ కుశాగ్రబుద్ధి వలన నేను పట్టుబడ్డాను!'

'అన్నీ బాగానే ఉన్నాయిగాని, వెంకాయమ్మగారు! మీరు దెయ్యంలా అందరిని జడిపించి యిల్లును వశం చేసు కోవాలనుకోడం చాలా అన్యాయంగా ఉంది. మీన ఆధా రాలు చూపెట్టి కోర్టులో గెలుసుకుంటే ఎంతో బాగుం డేది' అన్నాడు సుధాకర్.

విచారంతో తలవంచుకుంది వెంకటలక్ష్మమ్మ.